

Seimo Nacionalinio saugumo ir gynybos komiteto pirmininkui Rimantui Sinkevičiui, Žmogaus teisių komiteto pirmininkui *Laurynei Šedvydžiui*, Laisvės kovų ir valstybės istorinės atminties komisijos pirmininkui *Dariui Jakavičiui*, LR Prezidento vyriausiajai patarėjai *Jolantai Karpavičienei*, Lietuvos Generalinės prokuratūros Generalinei prokurorei *Nidai Grunskienei*, Ukmergės kraštotyros muziejaus direktorei dr. *Daivai Tereščenko*, Ukmergės Vlado Šlaito bibliotekos vedėjai, dr. *Sigitai Astikienei*, Lietuvos mokslų akademijos prezidentui prof. akadem. *Vytautui Nekrošiui*, LR Istorijos instituto direktoriui *Aurimui Švedui*, Lietuvos gyventojų genocido ir rezistencijos tyrimo centro generaliniams direktoriui dr. *Arūnui Bubniui*, kitoms Istorinius įvykius tyrinėjančioms organizacijoms, muziejams, visuomeninėms organizacijoms, žiniasklaidai.

buvusio sąjūdininko Jonavoje,
jau 5-tus metus archyvuose tyrinėjančio
Juozo Krikštonio
biografijos peripetijas
Vytenio ALEKSANDRAIČIO

P R A Š Y M A S

šiuo sudėtinguoju tarptautinės įtampos laikotarpiu
ypatingai atkreipti dėmesį į

JUOZO KRIKŠTAPONIO BIOGRAFIJOS SUKLASTOJIMO PASEKMES

Kadangi pasklido žinia jog Ukmergės rajono valdžia J. Krikštonio vardą siekia ištrinti iš istorinės atminties, nors Teismas apgynė jo garbę, todėl ne tik [Tautos forumas](#) susirūpino dėl Vyčio apygardos partizanų vado atminimo likimo, bet aiškius priekaištus išsakė Lietuvos žmogaus teisių koordinacinis centras ([LŽTKC](#)) [kartu su pilietinėmis organizacijomis](#). Jos pabrėžė, kad istorinė atmintis tampa ir informacinio saugumo dalimi. Todėl man tyrinėjant jau 5-tus metus archyvinius dokumentus, privalau pranešti, apie ką niekas dar nekalba.

Pasirodo, **J. Krikštonis yra labai grubiai apšmeižtas**, ir todėl per dokumentų apžvalgos prizmę parengiau analizę pavadinimu:

„Juozo Krikštonio fenomenas: nuo tarpukario sporto čempiono iki hibridinio karo taikinio“

Nuorodą į šią apžvalgą pateikiu čia pabaigoje, o prieš tai pateikiu čia aiškesnę įžangą į šio Didvyrio klastotės technologiją bei jos fenomeną:

Todėl privalu pranešti, jog apie Juozą Krikštonį 2021 m. LR Istorijos instituto [Pažymos](#) 7-tame psl., aprašant, neva, „J. Krikštonį Rudenske“ vykdytose žudynėse, tik dabar aptikta, kaip ir, sąmoningos Didvyrio biografijos klastotės simptomai, nurodžius, pagal Pažymos idėją, kaip, atseit, „J. Krikštonį kaltinančius“ liudininkus: „*E. Guogos 1982 02 24, B. Stimburio 1982 02 23 "tardymo protokolai" ... M. Kačiulio 1982 08 16, S. Gervino 1982 08 18 apklausos*“ protokolus, bei antroje pastraipoje nurodžius J. Vuosaičio 1961 04 24 tardymo protokolą. Pagal šios

Pažymos (ji rašytina iš didžiosios raidės, nes jos pabaigoje yra daug faktų minėtų, kurie visumoje neigia „J. Krikštaponio Baltarusijoje“ buvimo tikimybę) dėstymo stilių, kuri su pavadinimu buvo skirta J. Krikštaponio asmeniui, tai begalė daug išvardintų liudininkų sudaro skaitytojui išpūdį, kad jie yra susiję su aprašomojo „nusikaltimais“ ir sudaro jį kaip „blogietį“, tų išdėstytų nusikaltimų fone.

Tačiau šokiruoja parodyta pirmoji „E. Guogos 1982 02 24, ...“ pavadė su apklausos protokolo data, kurio liudijimas perbraukia visus išsigalvojimus apie šios Pažymos herojų. Ir kaip ne keista, kad tas liudininku buvo žymus disidentas, garsaus partizanų Valkų mūšio vienas iš vadovų *Edvardas GUOGA*, būtent, per tą pačią Pažymoje nurodytą [1982-02-24](#) apklausą pasakė, kad „**Kol batalionas buvo Kaune, kuopos vadu buvo leitenantas Krikštaponis, o vėliau - leitenantas Tamošiūnas.**“ (P.S.: aiškumo dėlei nuorodos teikiamos į sutrumpintus ir Fotošop-u paryškintus-pabrauktus dokumentus, kurių originalus ir tikslesnius paaiškinimus galima surasti dar tik ruošiamoje studijoje-prašyme [NUSTOTI ŠMEIŽTI J. KRIKŠTAPONĮ](#) o taip pat tie dokumentai buvo daug karų mano rodyti kituose laiškuose.)

Panašiai liudijo poetas *Zigmas Salelionis*, juos nurodydamas „pirmiau-paskiau“ bei puskarininkis *Juozas Vėsa* iš Punios, prie Tamošiūno dar pridėdamas Nikodemą Reikalą ir pabrėždamas, kad jiedu kaitaliodavosi kuopos vadovavime.

Tačiau tiksliausias yra E. Guogos liudijimas, kuris nurodė konkrečiai J. Krikštaponį tik Kaune kuopos vadu buvus. Tuo labiau, kad E. Guoga patikslino minėtų jūdvių analogiškus liudijimus. Tik keista, kad šis E. Guogos liudijimas, akivaizdžiai neigiantis „J. Krikštaponio Baltarusijoje“ išsigalvojimą, niekur istorikų necituojamas - net sąmoningo slėpimo simptomą turi!

Dar svarbiau, kad tose Rudensko žudynėse Juozas [Vuosaitis 1961-04-24](#) mini Tamošiūną; net visai operacijai vadovavus, nors šalia buvo bataliono vadas majoras Antanas Impulevičius. Iš jo liudijimo aišku, kad „J. Krikštaponis Rudenske“, tikrai būti negalėjo, nes jis buvo J. Krikštaponio pavaduotoju, ir Rudensko operacijoje „apšokti“ pareigose savo vado negalėjo.

O patsai E. Guoga Rudenske, kas kuopai vadovavo, per [1961-08-07](#) Kaune nurodyti negalėjo, nes pavardės neprisimena. Galima spėlioti, kad tai galėjo būti N. Reikalas, nes dėl jo keistos pavardės, daug kas kažkokio vado neprisimena. Per nurodytą Pažymoje Tarptautinę apklausą [1982-08-19 E. Guoga](#) Rudenske iš karininkų nurodo Juodį ir Martišauską ir J. Krikštaponio nenurodo, kaip jo Baltarusijoje nemačiusio.

Lygiai taip pat prisimena Tamošiūną, Marcišauską ir Juodį nurodytas Bronius [Stimburys 1982-02-23](#) (apklausoje per sovietinę „vyrų“ dieną, kuri ar ne šventinė turėjo būti?). O B. [Stimburys apie 1960-tųjų](#) apklausą (to protokolo dalis pagal signatūrą f-k-1-ap-b-47386strich-3-t4-p) prisimena **kuopos vadais pamainomis Marcišauską ir Tamošiūną buvusius.**

Todėl Broniaus šis liudijimas galutinai paneigia „J. Krikštaponį Baltarusijoje“ pasaką sukurtą.

Na, o Pažymoje nurodytasis Stanislovas [Gervinas 1982-08-18](#) per Tarptautinę apklausą, 8 psl. pasakoja apie tarnybos pradžią Gaižiūnuose, mini ir Krikštaponį, kaip Kaune tarnavusį, kas yra labai svarbu, nes jis kaip ir E. Guoga J. Krikštaponį pažinojo jie abu Baltarusijoje jo nerodo, kaip ten nemačiusieji. („Krikštaponį Baltarusijoje“ rodė

tik du „liudininkai“, paprasčiausiai, pavardes maišantys; idealiai panašių karininkų, apie ką čia žemiau išaiškinta.) Taigi, nieko nuostabaus, kad [S. Gervinas 14 psl.](#) protokolo žudynėse aktyvų rodo V. Tamošiūną, kurį E. Guoga ir pabrėžė žodžiu „vėliau“, - t. y. Baltarusijoje buvus. Kaip matome, liudijimai sutampa. Taip, kad ir šis Gervino liudijimas irgi neigia „J. Krikštaponio ten“ buvimą, nes V. Tamošiūnas J. Krikštaponio pavaduotoju buvo, o liudininkas Stanislovas, pažinojęs buvusį kuopos vadą J. Krikštaponį, jo Baltarusijoje nenurodo jokiuose liudijimuose. (Reiktų papildyti, jog šioje apklausoje S. Gervinas, pasakodamas apie smogiamąjį būrį, panašų, kad liudininkas išprievartautas JAV teisininkams meluoti, neva, „J. Juodį vadovavus“, kai pagal apklausų visumą tam būriui vadovavo V. Gecevičius.) Dar ir kitame 1962-02-14 Apklausos Vilniuje protokole [S. Gervinas Tamošiūną kaip kuopos vadą mini žudynėse, lygiai, kaip ir E. Guoga bei kiti.](#) (Šio protokolo galima atsidaryti: [1-ąjį psl.](#), o taip pat ir [2-ąjį psl.](#)) Todėl iš šio S. Gervino parodymo privalu daryti galutinę „J. Krikštaponio ten“ nebuvimo tikimybę; jau vien, pagal Pažymoje nurodytais protokolais.

Be to, LGGRTC-o prisiųstame S. Gervino liudijime (AČIŪ, kad Centras nuoširdžiai dalinosi-atsakinėjo, dėl ko suprato APIE NEIŠTIRTUS ARCHYVUS ir apie tai pranešė Teismui 2024-03-25 administraciniam Regioniniam, kuriame buvo uždrausta šalinti J. Krikštaponiui paminklą) Centras šių eilučių autoriui atsiuntė S. Gervino labai svarbų liudijimą, jog, kaltinamasis **Stanislovas Gervinas 1948 m. liepos 28 d. per apklausą parodė:**

„Reikalas, vardo nežinau, turėjo vyr. leitenanto laipsnį – 2-osios kuopos vadas. Dalyvavo šaudant žydų tautybės asmenis LSSR Kauno miesto VII forte, Baltarusijos SSR – Minske, Slucke, Klece. Vykdavo į reidus gaudyti ir naikinti tarybinių partizanų. Kur jis dabar yra nežinau, kilęs iš Kauno miesto, Požymiai: aukštas, liesas, plaukai tamsūs, nosis normali“ (Stanislovo Gervino 1948 m, liepos 28 d. apklausos protokolas, LYA, f. K-1, ap. 58, b. 11238/3, t. 1, l. 1. 206)

Pagal šį požymį „aukštas-liesas“ akivaizdu, kad pagal ANTROPOMETRINIUS (kūno sudėjimo) N. Reikalas buvo panašus į J. Krikštaponį, kas dėvint vienodą karin

ę uniformą, labai galima supainioti ir tas supainiojimas „liudininkų“ įvyko. Tai patvirtina apie J. Krikštaponį duomenys tokie:

[1 pav.](#): Šį straipsnį atrado žinomas kraštotyrininkas - garsaus pasaulyje Sibiro tyrinėtojo-geografo-tremtinio Jono ČERSKIO palikuonis bei Magadano politinio kalinio sūnus-architektas **Robertas Čerskus**. Ši

Pagal J. Krikštaponio ryšininką - Magadano politinį kalinį ir garsųjį tautodailininką *Mykolą Diršę*, kuris suprojektavo Partizanams paminklą Lėno kapinėse „**J. Krikštaponis buvo 1, 90 m. ūgio**“ - kiti jo kaimynai sako, kad dar kokiais 3 cm. galėjo būti aukštesniu. O pagal kūno sudėjimą J. Krikštaponis buvo Lietuvos čempionato šuolio su kartimi prizininku ir jo

straipsnį galima pasididinti ir ATSIDARYTI TRIPTIKĄ su Juozo Krikštonio RESTAURUOTU portretu, kurio restauracijos autorius yra fotodailininkas Juozas Valušaitis.

išvaizdą 1 pav. matome 1936 m. pasaulio lietuvių kongreso išvakarėse, kuris tapo nugalėtoju ir pateko į Lietuvos rinktinę, dalyvauti to kongreso varžybose.

O jos ir buvo kaip preliudija 1938 m. vykusioms **Pasaulio lietuvių Žaidynėms**. **(P. S.: jos vyks ir Jonavoje, dėl ko būtina iki to laiko ATSIPRAŠYTI šio Didvyrio atminimą, nes jo sukurtos Vyčio apygardos žuvę Partizanai buvo niekinami Jonavos mieste. Todėl ir dabar Istorijos institutas privalėtų nustoti niekinti niekintų žuvusiųjų vadą.)**

Taigi, čia aukščiau iš 1 pav. pateiktos J. Krikštonio LIEKNOS išvaizdos, ir, kad buvo ne tik metikas-stūmikas, bet dar buvo šuolininku su kartimi, ir dar, pridėjus jo 1,90 m ūgį Mykolo Dirsės pabrėžtą, matome SOMATINĮ PANAŠUMĄ į Nikodemą Reikalą čia Stanislovo Gervino paminėtą „aukštas-liesas“, jau kaip ANTROPOMETRINIS TAPATUMAS gaunasi, kaip SOMATOTIPAS, gaunasi:

Atsižvelgiant į tai, kad kariai kuopos vadus dažniausiai stebėdavo iš distancijos, jų identifikaciją lėmė ne veido bruožai, o specifiniai **antropometriniai duomenys** - išskirtinai aukštas ūgis bei lieknas sudėjimas. Kadangi tiek J. Krikštonis, tiek N. Reikalas pasižymėjo identiška ir dėvėjo vienodas uniformas, liudininkų parodymuose atsiranda itin aukšta **vizualinio asmenų supainiojimo tikimybė**.

Už šios savybės atradimą reikia dėkoti Lietuvos Gyventojų genocido ir rezistencijos tyrimo centrui, geranoriškai bendraujant ir teikiant jų duomenis mums-kraštotyrininkams. Svarbiausia, jog LGRTC-as apie Stanislovo Gervino dėl Juozo Krikštonio paliudijimo šių eilučių autoriui buvo parašęs šitaip:

Buęs 2-ojo Pagalbinės policijos tarnybos bataliono 2-osios kuopos karys Stanislas Gervinas 1948 m. liepos 28 d. per apklausą duotus parodymus dėl lt. Nikodemo Reikalo buvimo 2-osios kuopos vadu pakoregavo per apklausą 1962 m. vasario 13 d.: „Visą savo tarnybos batalione laiką aš buvau antroje kuopoje. Kuopos vadu vienu metu buvo leitenantas Reikalas, o prieš jį Krikštonis (Stanislavo Gervino 1962 m. vasario 13 d. apklausos protokolas, LYA, f. K-1, ap. 58, b. 47386/3, t. 4, l. 47).

2 pav.: šis liudijimas yra nufotografuotas iš LGRTC-o laiško-studijos net 14 psl. apimties šių eilučių autoriui atsiųsto, už ką kraštotyrininkai yra dėkingi Centro vadovybei, kuri nuosekliai sekė mūsų-kraštotyrininkų teikiamą informaciją ir gal jos dėka per Teismą Centro atsakovė pripažino, jog archyvai nėra ištyrinėti ir gal todėl Teismas neleido niekinti Didvyriui atminimo.

Pagal paskutiniąją čia aukščiau 2 pav. parodytą Stanislovo Gervino 1962-03-13 apklausą, kurią žinojo Centras bei privalėjo žinoti ir Institutas, gavosi tai, kad **S. GERVINAS DAR VIENAS, KAIP E. GUOGA, Z. SALELIONIS, J. VĖSA BEI KITI, YRA ĮRODANTYS, JOG J. KRIKŠTONIS BALTARUSIJOJE BŪTI NEGALĖJO.**

Jau vien, pagal čia aukščiau **Pažymoje** paminėtų liudininkų parodymų, vietoje „J. Krikštonio Rudenske“, jame nurodantys jo pavaduotoją V.

Tamošiūną ar kitus 2-osios karininkus, o taip pat, net, dėl „Baltarusijoje J. Krikštaponį“ neigiančių liudininkų, Instituto vadovybė su tos Pažymos autoriumi M. Pociumi privalėjo nutraukti tos Pažymos rašymą. To neatlikus, ta Pažyma tapo skirta 2021-12-02 Ukmergės konferencijos dalyvių-klausytojų ir visos savivaldybės bendruomenei apgaudinėti. Kaip galima toliau tęsti tos Pažymos rašymą ir josios pristatinėjimą, kai pagal tų Pažymoje pateiktųjų liudininkų parodymus aišku, kad „J. Krikštaponio nei Rudenske nei Baltarusijoje“ būti negalėjo?

Kas uždraudė Instituto vadovybei atsiversti tuos liudininkų parodymus, ir pagalvoti, ką rašai apie jau ne gyvą žmogų, kuris apsiginti jau ne gali?

O gal buvo bile kaip rašyta, manant, kad Ypatingasis archyvas ir toliau „KGB priklauso“ ir visuomenei dokumentai „neprieinami“?

Dar nepatogesni klausimai dėl keisčiausio, neva, „liudininko“ „Rudenske“, arba KVAILIAUSIOS APGAVYSTĖS TECHNOLOGIJA:

1. Kaip galima toliau pristatinėti skaitytojams „liudininku“ *Martyną Kačiulį*, kai jis Pažymos autoriui ir Instituto vadovybei buvo žinomas, kaip 1948 m. savo kuopos vadu liudijęs Nikodemą Reikalą, kurį ir 1981 m. KGB buvo nustačiusi Baltarusijoje kaip kuopos vadą buvusį? Kaip galima pasitikėti „liudininku“, kuriam taip kardinaliai po 32-jų metų atmintyje N. Reikalas pavojo į „J. Krikštaponį“?
2. Kodėl tos Pažymos 10 - 11 psl. sandūroje autorius iškraipo liudijimų situaciją, parašydamas „Išvardindami visus jiems žinomus 2-ojo bataliono karininkus, 11 B. Simonavičius, S. Gervinas ir M. Kačiulis 1948 m. **kažkodėl** nenurodė J. Krikštaponio (Krištaponio) pavardės, tačiau liudijo, kad N. Reikalas dalyvavo ...“?
3. Kodėl autorius, 10 psl. pabaigoje (paskutinėje pastraipoje), išvardindamas Baltrų Simonavičių, Stanislovą Gerviną ir Martyną Kačiulį, kurie 1948 m. vasarą tardymo 1941 m. spalio pabaigoje ir lapkričio mėnesiais 2-ajai kuopai vadovavusį parodė ltn. Nikodemą Reikalą, čia pat rašo daugiskaitoje apie kažkokius „išvardintus karininkus“, kai Pažymoje rašoma tik apie vieną N. Reikalą? Nuo kada parodytas N. Reikalas gali būti daugiskaitos formoje apibūdinamas?
4. Jeigu, iš tikrųjų šitie liudininkai „vardijo jiems žinomus 2-ojo bataliono karininkus, tai kodėl tokie svarbūs duomenys Pažymoje nenurodyti?
5. Kodėl autorius į Pažymos 11-to psl. pirmoje eilutėje (čia aukščiau minėtą 2-ame klausime) įterpia kalbos dalį – prieveiksmį: KĄŽKODĖL, priekaištaudamas minėtiems 3-ims liudininkams, kad jie nenurodė J. Krikštaponio?
6. Kodėl tie liudininkai privalėjo nurodyti J. Krikštaponį, jei jie jo negalėjo matyti? Tokį prieveiksmį įterpdamas, negi autorius išsidavė PSICHOLOGIŠKAI ANGAŽUOTAS „bet kokią kainą“ siekiantis J. Krikštaponį į Rudenską įkišti?

7. Kaip galima buvo „pasitikėti“ po 32-jų metų liudininko „atmintimi“, kai ją buvo 1982-08-16 Apklausoje suabejota JAV teisininkės N. Grybauskaitės?
8. Kodėl autorius Pažymos 8-tame psl. dėl apklausiamojo atminties visiškai atvirksčiai priešingą pateikia situaciją, klaidindamas skaitytojus ir visai nemini minėtos labai svarbios JAV teisininkės N. Grybauskaitės?
9. Kaip galima buvo šį „liudininką“ traukti į Pažymą, kai jis 1961-09-03 JAV lageryje per tardymą neigė jokiose žudynėse nedalyvavęs ir jų nematęs, o, štai, po 32-jų metų tampa Rudensko ir ... įvykių „liudininku“?
- Kodėl neatkreiptas pats didžiausias „parodymų“ neatitikimas, kai tarp pokario liudijimo ir po 32-jų metų keičiasi net naikinamų žmonių kategorijos?
10. Juk pokaryje M. Kačiulio protokole buvo nurodyti naikinami sovietišku terminu „tarybiniai žmonės“ (žydai), net nežinant jam žudynių vietovės pavadinimo. O po 32-jų metų M. Kačiulis „savo noru?“ **Holokausto aukas keičia į tarptautinės jurisprudencijos patogesnę naikinamų žmonių grupę – t. y. į karo belaisvius, tiksliau, į „politinius vadovus“** (rus.: „politruk“-us), **kur tokių žudynių rudenį būti negalėjo, nes visi politrukai buvo nužudyti liepos mėnesyje** Drozdų Filtracijos stovykloje. ([Šių eilučių autorius dar nebaigė didelę studiją](#) tuo klausimu, susijusią su Sovietinės karinės – Varšuvos sutarties paslapties išsaugojimu, apgaudinėjant per M. Kačiulį iš NATO šalies JAV teisininkus, jam „atsiminus“ nebūtos „Kačino“ belaisvių stovyklos vietovardį, kur tame kaimelyje negalėjo būti jokių belaisvių stovyklų .)
- Kodėl autorius ir Instituto vadovybė visu rimtumo nepažiūrėjo į šio „liudininko“ Rudenske skandalingiausių „parodymų“ nepatikimumą, kai
11. „liudija“ net nebuvo Rudenske!?! Kad M. Kačiulis nebuvo tame Rudenske, aiškiai matosi protokolų pirmuosiuose puslapiuose ir matosi aiškiai sovietinės prokuratūros manipuliacijos, kad apgaudinėti JAV teisininkus. (Jis išvyką Minską nurodė, išvykęs antru reisui po 5-ųjų dienų, kad gavosi tik žudynių dieną rugsėjo 10 d. į Minską atvyko, gal, ne vakare, O per Tarptautinę apklausą po dviejų metų M. Kačiulis tą išvykos laiką padidina iki 8-ųjų dienų, nuo pirmojo reiso, kai jau Minske atsiduria net 3 dienos po įvykusių Rudenske žudynių.)
- Kodėl Istorijos institutui dėl iš šių įtartinų „parodymų“, „negalima“ buvo LCVA archyve pasidomėti dėl šios unikaliausios asmenybės
12. biografijos, kaip komunistinio nusikaltėlio; du kartus kalėjime laikyto už pagrindinę veiką kovoje prieš A. Smetonos „rėžimą“, kuri sovietinė okupacija iš kalėjimo išlaisvino, įdarbino R. armijos karinėje bazėje? O toliau, karui prasidėjus, bijant Birželio sukilimo padarinių, liepos 2 d. M. Kačiulis atsiduria 2-ajame ... batalione, o vėl sovietams sugrįžus, kaip tikras komunistas, su jais nuėjo iki Berlyno, - už tai gavo du medalius ir dar papildomai 25 metus lagerio, kuriame darydamas drausmės pažeidimus, gavo 10-čia metų bausmės sutrumpinimą, ir kaip matome, gavo didelę atsakomybę „liudyti Rudensko“ įvykiuose, kuriuose, apgaudinėjant JAV teisininkus, reikėjo išsaugoti svarbią sovietinę karinę paslaptį
13. Šis „velnio tuzininis“ paskutinis klausimas vėl skiriamas Pažymos autoriui, dėl visur Pažymoje teigiant, pavyzdžiui, kaip, neva, „apie J. Krikštaponį (Krištaponį) M. Kačiulis nebuvo klausiamas ar skatinamas prieš jį liudyti“. Iš kur tokia autoriaus „visažinystė“ tardymų-apklausų reikaluose, kai net neskiria,

kur Tardymo, o kur Apklausų protokolas? (tai skiria jau vaikai, tik, tik išmokę skaityti ir perskaityti protokolo pavadinimą didžiosiomis raidėmis parašytą, tikrai, nesumaišytą.) O Istorijos instituto vardu buvo pademonstruota, kad „vienodai rodó“, kai minėtos Pažymos 8 psl. viduryje buvo parašyta, jog, neva. „**E. Guogos 1982 02 24, B. Stimburio 1982 02 23 *tardymo* protokolai**“.

Ir tai tikrademonstracija, kai Istorijos institutas nesidomi buvusiais politiniais kaliniais žymiais, kaip E. Guoga, dar buvo memuaristas ir kovų įamžinimo veikėju. Juk E. Guoga iš įkalinimo Magadane grįžo apie 1960-tuosius metus, ir B. Stimburys buvo tikrai jau laisvėje. O istorikams privalu žinoti, jog tardomi tik įtariamais nusikaltimais, o ne liudininkais. Tai elementarių teisinių žinių nežinojimo pasekmė. Pasekmė ir fantazavime, kas ko ne klausė per tardymą, lyg autorius būtų šalia M. Kačiulio stovėjęs ir į užsirašinėjęs, ko tardytojas klausė, o ko ne? Dar galima suprasti, kai autorius iš STENOGRAMŲ tai nuspręstų, KURIŲ NUSIKALSTAMAI NEMATĖ.

Taigi, po šių 13-os išvardintų situacijų, labiausiai, atseit, „J. Krikštaponio žydšaudyste“ inkriminavusio „liudininko“ „parodymai“ „sprogo kaip muilo burbulas“. Tačiau „sprogimo“ galimai NUSIKALSTAMAI APLAIDŽIAI minėti du „istorikai“ nematė, kur tas „sprogimas“ atrodė taip:

**. Pažymos autorius ir Instituto vadovybė
aplaidžiai ignoravo labai svarbią stenogramą ir todėl nematė,
kaip M. Kačiulis,
Neringos restorane, papietavęs su JAV teisininkais, netikėtai atgavo
atmintį
ir popietinėje apklausoje paneigė savo priešpjetinį paistalą,
pabrėždamas, kad
**KUOPAS VADU BUVO
NE KRIŠTAPONIS, O REIKALAS.****

BUVO IGNORUOTAS INTERNETAS - jį labiausiai LRT ignoravo, buvo ignoruotas 2015 m. sausio mėnesio teisininkų žmoniškas išaiškinimas, jog tokie klystančių „liudininkų“ parodymai yra nelygitimūs.

Gera, kad M. Kačiulis žinojo labai panašius – išskirtinai aukštus ir lieknus karininkus, kaip Nikodemą Reikalą ir Juozą Krikštaponį, tarp kurių vis tiek LAIKINAI susipainiojo.

O ką daryti tokiam, kaip *Stanislovui Rutkauskui*, kuris prieš išvyką į Minską, pridavinėjo savo parduotuvę ir nebūdamas batalione, ne matė, kaip, atostogų išėjusį J. Krikštaponį, pakeitė idealiai panašus N. Reikalas? Kai jis atskirai atvyko į Minską, tai S. Rutkauskui ir atrodė jis kaip „Krištaponis“.

Tai ne „išgalvota“, o minėtoje Pažymoje įrodyta su Borisove žudynėmis, kur santykiu: 3/1 Krikštaponio naudai, liudininkai įrodė, jog S. Rutkauskas žmogiškai klysta.

Tuo labiau, kad ne tik naujai atrasti archyviniai dokumentai neigia bet kokią „J. Krikštaponio Baltarusijoje“ tikimybę, kaip nuolat besikaitaliojantys kupos vadovavime karininkai, kurių dviejų mėnesių laikotarpyje teko priskaičiuoti net iki 7-ių, - net iš kitų kuopų.

Toks chaosas ir yra įrodymas, kad ten nebuvo tikro kuopos šeimininko, kaip J. Krikštaponio.

O triuškinantis įrodymas, kad J. Krikštaponis ne kaip negalėjo būti ten – tai viena labai svarbi aplinkybė, kai specialiosioms operacijoms – žudynėms vokiečių įsakymus perduodavo per būrio vadą ir jaunąjį lt. Vytautą Gecevičių.

O, kaip tik, čia ir yra galutinis ir triuškinantis įrodymas, kad **vokiečiai buvo pedantais karinio statuto reikalavimams, ir ne kaip ne apeitų J. Krikštaponio, kaip aukštesnes pareigas ir aukštesnį laipsnį turėjusį, bei kalbą vokiečių mokėjusį** labai gerai. (Pastarojo gerą vokiečių kalbos mokėjimą ir gerą teisinių žinių turėjimą įrodo mokėjimas vokiečius įtikinti jau pradėtos egzekucijos metu žmonės yra nekalti ir sugebėjimas sustabdyti egzekuciją Lėno-Užulėnio apylinkėje) O, jeigu vokiečiai „apėjo“ statutą, **tai ir, - yra pagrindinis įrodymas, kad apšmeižtojo ten nebuvo.**

Ši „debiliška“ „klaida?“, šią pavyzdingiausią Tautos asmenybę apšmeižus labiausiai pasaulyje, atlikta tik todėl, kad tik 2 „istorikai?“ visai nežino net elementariausių karybos žinių:

1. neskirdami kario nuo karininko minėtos Pažymos 5 psl. ir 7 psl., M. Kačiulį „karininku“ pavertus,

2. neskiriant kario nuo civilio bei miesto nuo užmiesčio 8-9 psl. ir kitokių „grožybių“ pripaisčius, kaip

3. „suteikus“ J. Krikštaponiui kapitono laipsnį 11 psl., kurio net A. Impulevičius neturėjo teisės suteikti.

4. Juolab, J. Krikštaponiui dezertyravus (po kalėjimo negrįžus į batalioną), jokie nei „laipsnių pakėlimai“, nei „demobilizacijos“ nepriklausė, kur pastaroji Pažymoje buvo akiplėšiškai suklastota:

5. pirmiausiai, pripaisčius pasakų 11 psl. apie, neva, J. Krikštaponio „perkėlimą į tarnybą 242-E batalione“, kurio tokio ne tik Lietuvoje nebuvo, bet ir gal pasaulyje nebuvo?

6. Dar klaikiau tame 11-tame psl. **skaitytojai GRUBIAUSIAI apgaudinėjami**, IŠSIGALVOJUS J. Krikštaponio „paleidimo į atsargą“ pasaką, ir dar „įrodymui“ pateikus melagingiausias signatūras, kaip „LCVA, f. 930, ap. 2 K, b. 255“, kuri yra vieno pirmųjų Lietuvos karininkų Vsevolodo Krylovo, pildyta, kai J. Krikštaponis dar vaiku buvo, o kita, Ypatingojo archyvo „LYA, f. K-8, ap. 2, b.

3.“ yra 1939 m. NKVD byla, kurioje apie būsimuosius 1942 m. „žinių“, pagal sveiką supratimą, būti ne kaip ne gali.

Tokiomis akiplėšiškiausiomis ir kvailiausiomis klastojimais ypatingai pasibaisėjo Dirbtinis Intelektas – DI. Taip, kad jau ne akmens amžiuje gyvename, nes J. Krikštaponio biografijos sveiku protu nesuvokiamu klastojimu prasidėjo, ignoruojant ne ti internetą ir jame esančias kitokias žinias, bet ir ignoruojant Partizanų metraščius-straipsnius, apie šį Didvyrį kitokias žinias teikiant.

Visas šias klastotes apibendrinant, daugiau ir detaliau su dokumentais viskas pristatyta 54-ių paveikslėlių ir 38 -ių psl.apimtyje apybraiža:

„Juozo Krikštaponio fenomenas:
nuo tarpukario sporto čempiono
iki hibridinio karo taikinio“

Šią apybraižą galima ir [PDF formoje](#) su elektroniniu parašu skaityti.

Taip pat, išsamiausia buvo 4-iš ciklų, skirta Pirmojo Lietuvos Prezidento [Antano Smetonos 150-mečiui](#), iš kurios paskutiniojo galima patekti į kitas 3 studijas. Taip pat kita Prezidentui studija buvo skirta Tarptautinei [Holokausto](#) dienai, o po to, skirta karui Ukrainoje sukakčiai taip pat buvo teikta [studija Prezidentui teikta](#) taip pat PDF formoje.

Pagarbiai
Vytenis Aleksandraitis
tel.: +37064021719
el. paštas: trenerisvytenis@gmail.com